

मीठे बच्चे – शिवबाबाले रन्नु भएको यस रुद्र यज्ञको तिमीले धेरै-धेरै समहाल गर्नुछ, यो हो स्वराज्य पाउनको लागि बेहदको यज्ञ ।”

परश्वर:- यस रुद्र यज्ञको सम्मान कुन बच्चाहरूलाई हुन्छ?

उत्तर:- जसले यसको विशेषतालाई जानेका छन्। तिमीलाई थाहा छ- यस रुद्र यज्ञबाट हामी कौडीबाट हीरा समान बनछौं। यसमा सारा पुरानो दुनियाँ स्वाहा हुन्छ। यस पुरानो शरीरलाई पनि स्वाहा गर्नुछ। कुनै पनि यसतो बेकाइदाको करम नहोस्, जसबाट यज्ञमा विघ्न परोस्। जब यसमा ध्यान जान्छ अनि मातृ सम्मान राख्न सकछौं।

गीत:- माता ओ माता....

ओम् शान्ति। बच्चाहरूले गीत सुन्यौ। जसले बनाएका छन् ती बिचराहरूले त मातालाई जान्दैन-जानेका छैनन्। नाम सुनेका छन् जगत अम्बा। तर तिनी को थिइन? के गरेर गइन? यो तिमी बच्चाहरू बाहेक कसैलाई पनि थाहा छैन। जगत अम्बा छिन् भने अवश्य पिता पनि छन्। बच्चीहरू पनि छन्, बच्चाहरू पनि छन्। जो जगत अम्बाको पासमा जान्छन्, उनीहरूको बुद्धिमा यो समझ छैन, केवल मूर्ति पूजा गरिरहन्छन्। देवीको पछि गएर भिख माग्छन्। अब यो राजस्व अश्वमेध अविनाशी रुद्र ज्ञान यज्ञ हो। यसको करियेटर हुन्छन् माता पिता, तत्तत्त्वम्। तिमी पनि यज्ञको करियेटर हो। तिमीहरू सबै बच्चाहरूले यस यज्ञको धेरै समहाल गर्नुछ। यज्ञको लागि धेरै सम्मान राख्नुपर्छ। यज्ञको पूरा समहाल गरिन्छ। यो हो हेड अफिस, अरू पनि शाखाहरू छन्। मममा बाबा र तिमी बच्चाहरूले यस यज्ञद्वारा आफ्नो भविष्य हीरा जस्तो बनाइरहेका छौं। त्यसैले यसतो यज्ञको कति समहाल र इज्जत राख्नुपर्छ। कति प्यार हुनुपर्छ। यो हाम्रो मममा, जगत अम्बाको यज्ञ हो। मममा बाबाको यज्ञ अर्थात् हाम्रो यज्ञ। यज्ञको वृद्धि गर्नुपर्ने हुन्छ- यज्ञमा आएर धेरै बच्चाहरूले आफ्नो बाबासँग वरसा लिऊन्। ठीक छ, स्वयं लिन सक्दैनौ, फुरसत हुँदैन भने अरूलाई निमन्त्रणा दिनुपर्छ। यसको नाम नै छ राजस्व अश्वमेध ज्ञान यज्ञ, जसबाट स्वराज्य मिल्छ। यस यज्ञमा पुरानो शरीरलाई पनि स्वाहा गर्नुपर्छ। बाबाको बननुपर्छ। यज्ञ कुनै घर होइन, यो हो बेहदको कुरा, जुन यज्ञमा सारा विश्व स्वाहा हुन्छ। पछि गएर तिमीले देख्छौ यज्ञको कति सम्मान गर्नुपर्छ। यहाँ धेरैले रिगारड गर्दैनन्। यतिका सबै यज्ञका बच्चाहरू छन्। बच्चाहरू बढ्दै जान्छन्, त्यसैले यस यज्ञको कति इज्जत राख्नुपर्छ। तर धेरै छन् जसलाई यसको रिगारड छैन। यो यति ठूलो यज्ञ हो, जसबाट मनुष्य कौडीबाट हीरा समान, भ्रष्टाचारीबाट श्रेष्ठाचारी बनन्छन्, त्यसैले बाबा भननुहुन्छ- यज्ञ रचदै गर, एक जना श्रेष्ठाचारी बन्यो भने पनि अहो सौभाग्य। यति लाखौं मन्दिर आदि छन्, त्यहाँ कोही श्रेष्ठाचारी बनदैनन्। यहाँ त केवल ३ पाउ पृथ्वी चाहिन्छ। कोही यहाँ आयो भने एकदमै उसको जीवन नै सुध्रियोस्। यज्ञको कति इज्जत हुनुपर्छ। बाबालाई धेरैले लेख्छन्- बाबा हामीले आफ्नो घरमा पाठशाला खोलौं? प्यारा बच्चाहरू! ठीक छ यज्ञ भूमि बनाऊ। कसै न कसैको कल्याण हुन्छ। यस यज्ञको धेरै ठूलो महिमा छ। यज्ञको भूमि हो जहाँ बच्चीहरूले अरूको कल्याण गरिरहन्छन्। यसतो यज्ञको धेरै मान हुनुपर्छ। तर ज्ञान पूरा नहुनाले त्यति सम्मान गर्दैनन्। यज्ञमा विघ्न पार्नेहरू धेरै छन्। यो शिवबाबाको यज्ञ हो। माता-पिता सँगसँगै हुन्छन्। यी मममा बाबाबाट त केही पनि मिल्दैन। बेहदको बाबाबाट नै सबै कुरा मिल्छ। उहाँ एक हुन्छन्। मममा बाबा भनिन्छ शरीरधारीलाई। निराकारको त शरीर छैन। त्यसैले बाबा भननुहुन्छ- साकारको पनि शिष्य नबन। म एकलाई याद गर। यी बाबाले पनि मलाई याद गरछन्। चित्रमा देखाउँछन्- राम, कृष्ण, ब्रह्मा आदि सबैले उहाँलाई याद गरछन्। यसतो त होइन। त्यहाँ त कसैले याद गर्दैनन्। उनलाई प्रारब्ध मिल्यो, अब उनलाई याद गर्नु केको आवश्यकता रह्यो? हामी पतित बनेका छौं, हामीले नै पावन बननुको लागि याद गर्नुछ। महिमा एकको नै छ। उहाँको कारणले यिनको मान छ। तिमीले कुनै पनि देहधारीको याद गर्नु छैन। देहधारीबाट उहाँको

परिचय मिलछ तर याद उहाँलाई गरनु छ । ब्रह्मा बाबा पनि देहधारी हुन्, सबै परिचय दिनछन् । तर धेरै यसता बे समझ बच्चाहरू छन्, जसले भन्छन्- हामीले त डाइरेक्ट शिवबाबाको परेरणा लिएर ज्ञान लिन सकछौ । यदि यसतो हुन्छ्यो भने उहाँलाई यस रथमा आउनु परने के आवश्यकता थियो? यसता पनि छन् जसले समझनछन्- यी साकारसँग हाम्रो के काम? बाबा भन्छन्- मनमनाभव । उहाँलाई याद गर तर माध्यम त यिनी भए नि । फेरि नमबरवार रिगारड राख्नु परने हुन्छ । रिगारड उनैले राख्छन् जो नमबरवार गददीमा बस्ने वाला छन् । मममा बाबा गददीमा पहिला बसन्छन् । फेरि उनलाई फलो गरनु छ । धेरै परजा बनाउनु परछ । पद पनि धेरै उच्च छ । डराउनु परने कुनै कुरा छैन । हवाईजहाजमा कोही नयाँ चढे भने डराउँछन् । कोही त हेर चन्द्रमा भन्दा पनि माथि गइरहनछन् । अभ्यासको कुरा हो नि । तर त्यसबाट फाइदा भने केही हुँदैन, यो तिमीलाई थाहा छ । उनीहरूले समझनछन्- चन्द्रमा भन्दा माथि राजधानी बनाउँछौ । तर यो केही पनि हुन्छैन । पतन त हुनु नै छ नि । पतन र उत्थानलाई पनि बच्चाहरूले बुझ्नेका छन् । चित्र पनि छन्, यी लक्ष्मी-नारायणले राज्य गर्थे ।

आज त हेर भारत कति गरिब छ । यो त वास्तविक कुरा हो । यिनीहरूले त सवय लेखेका छन्, त्यसैले यहाँ सिँढीमा देखाउनु परछ । त्यहाँ हीराको महल हुन्छन्, यहाँ फेरि कौडी देखाउनु परछ । पहिला कौडी चलथे । गुरुद्वारामा कौडी राख्थे । अहिले त कसैले पैसा पनि राख्दैनन् । सिँढी त धेरै राम्रो छ, यसमा धेरै थोक लेख्न सकछौ । मममा बाबाको साथमा बच्चाहरूको पनि चित्र होस् र माथि आत्माहरूको वृक्ष पनि । नयाँ-नयाँ चित्र तयार हुँदै जान्छन् । समझाउन पनि सहज हुन्छ, कसरी पतन हुन्छ र फेरि कसरी उत्थान हुन्छ । हामी निराकारी दुनियाँमा गएर फेरि साकारी दुनियाँमा आउँछौ । समझाउन धेरै सहज छ । बुझ्दैनन् भने त कदिरमा रहेन छ भन्ने बुझिन्छ । ड्रामालाई साक्षी भएर हेरिन्छ । बच्चाहरूले यज्ञको धेरै आदर गर्नु परछ । यज्ञको एक पैसा पनि नसोधिकन लिनु वा माता-पितालाई नसोधी कसैलाई दिनु यो महान पाप हो । तिमी त बच्चा हो, समयमा मिल्न सकछ । बढी लिएर किन राख्ने ? सोचछन्- मिलछ कि मिल्दैन, त्यसैले भित्र राख्नाले फेरि दिल खान्छ किनकि बेकाइदाको काम हो नि । चीज त तिमीलाई जहिले पनि मिल्न सकछ । बाबाले भन्नु भएको छ- अचानक कोही पनि मर्न सकछ । त्यसैले अनन्त समयमा जे पाप गरेको छ, त्यो फोहर सबै सामुनने आउँछ । त्यसैले बाबाले सधैं समझाउनु हुन्छ- भित्र कुनै पनि दुविधा राख्नु हुँदैन । दिल साफ छ भने अनन्त घडीमा केही पनि सामुनने आउँदैन । यज्ञबाट त धेरै कुरा मिलि नै रहन्छ । धेरै बच्चाहरू छन् जसको पासमा धेरै पैसा हुन्छ । उनलाई भनिन्छ- जब आवश्यक हुन्छ तब मगाउँछु । भन्छन्- बाबा जहिले पनि आवश्यक भयो भने हामी छौ । पवित्र भने रहँदै नन् । खान-पानको पनि परहेज राख्दैनन् । तर यो पर्ण गरछन्- बाबा हाम्रो पासमा धेरै पैसा छ, यसै हराउँछ । बीचमा कसैले खान्छ त्यसैले जब चाहिन्छ मगाउनुहोला । बाबा भन्छन्- मैले पनि के गर्ने हो र ? घर बनाउनु छ भने आफै आउँछ । धेरै बच्चाहरू आफ्नो घरमा बसेका छन् । यसता बच्चाहरूले पनि उच्च पद पाउँछन् । परजामा पनि कुनै कम पद छैन । राजाहरू भन्दा पनि कति धेरै धनवान हुन्छन् त्यसैले मन भित्र कुनै यसतो खयाल गरनु छैन । तिम्रो प्रतिज्ञा छ- बाबा, हजुरले जे खुवाउनु हुन्छ,.... फेरि पनि त्यसमा चलदैनन् भने दुरगति हुन्छ । बाबा आउनु भएको छ सदगति दिन । यदि उच्च पद पाएनौ भने दुरगति भयो नि । त्यहाँ पनि कोही धेरै धनवान, कोही सानो पद, कोही उच्च पदवाला त हुन्छन् नि । बच्चाहरूले श्रीमत अनुसार पुरुषार्थ गरनु छ । आफ्नो मतमा चलनाले आफै लाई धोका दिनछन् । यो शिवबाबाले रचनु भएको ज्ञान यज्ञ हो । यसको नाम नै छ राजश्व अश्वमेध अविनाशी रुद्र ज्ञान यज्ञ । शिवबाबाले आएर सवराज्य दिनहुन्छ । कसैको त कदिरमा छैन, नाम प्रख्यात हुन्छैन भने मुखबाट राम्रा-राम्रा पवाइनट निसकिदैन । कसैलाई समझाउँदैनन् भने बुझिन्छ नाम प्रत्यक्ष हुने अझै समय भएको छैन, जसले गर्दा समझाउने समयमा मुख्य-मुख्य पवाइनट बिरसिन्छ । यो पनि समझाउनु परछ- यो सवराज्य पाउने राजसव अश्वमेध अविनाशी रुद्र ज्ञान यज्ञ हो । बोरडमा पनि लेख्न सकछौ । यस यज्ञमा पुरानो दुनियाँ सबै सवाहा हुन्छ, जसको लागि यो महाभारत लडाई खडा छ । विनाश भन्दा पहिला यो सवराज्य लिनु छ भने आएर लेऊ । बोरडमा त धेरै थोक लेख्न सकछौ । लक्ष्य-उद्देश्य पनि आओस् । तल

लेखनुपरछ- सवराज्य पद मिलछ। जति हुन सकछ, लेखाई कलियर हुनुपरछ जसले गरदा कसैले पनि पढ्दा बुझोस्। बाबाले निरदेशन दिनहुन्छ- यसतो-यसतो बोरड बनाऊ। यी शब्द अवश्य लेख। पछि गएर यस यज्ञको धेरै प्रभाव हुन्छ। तूफान त धेरै आउँछन्। भनिन्छ- सत्यको ढुंगा हल्लिन्छ, तर ढुब्दैन। कषीर सागरतरफ जान्छ भने विषय सागरतरफ दिल राख्नु छैन। जसले ज्ञान लिदैन उनीहरूको पछि लागेर समय वरबाद गर्नु छैन। समझानी त धेरै-धेरै सहज छ।

तिमी नै पूज्य देवी-देवता थियौ, अहिले पुजारी बनेका छौ। फेरि बाबा भननुहुन्छ- म एकलाई याद गर्यौ भने मैला निसकिन्छ। तिम्रो पाप भस्म हुन्छ अरू कुनै उपाय छैन। यो नै सच्चा-सच्चा उपाय हो। तर योगमा रहँदैनन्। देह-अभिमान धेरै छ। देह-अभिमान जब मेटिन्छ, तब योगमा बस्न सकछौ, फेरि कस्मातीत अवस्था हुन्छ। अनत्य समयमा कुनै पनि चीज याद आउनु हुँदैन। कोही-कोही बच्चाहरूको कुनै चीजमा यति मोह हुन्छ, कुरै नगर। शिवबाबालाई कहिल्यै याद गर्दैनन्। खासगरी यसता बाबालाई याद गर्नु छ। भनिन्छ हातले काम गर दिलले याद गर। यसरी मुश्किलले कसैलाई याद रहन्छ। चालचलनबाट थाहा हुन्छ। यज्ञको रिगारड हुँदैन। यस यज्ञको धेरै समहाल राख्नुपरछ। समहाल गर्नु अर्थात् बाबालाई खुसी पारनु। हरेक कुरामा समहाल चाहिन्छ। गरिबहरूको पाई-पाई यस यज्ञमा आउँछ जसले ती पदमपति बन्छन्। माताहरू जसको पासमा केही पनि छैन, एक दुई रूपैयाँ, आठ आना, यज्ञमा दिनछन् उनीहरू पदमपति बनिहाल्छन् किनकि धेरै भावनाले, खुसीले ल्याउँछन्। बाबा भननुहुन्छ- म गरिब निवाज हुँ। तिमी बच्चाहरूकै लागि आएको हुँ। कसैले आठ आना लिएर आउँछन्। बाबा भवनमा एक ईटा लगाइदिनुहोस्। कहिले दुई मूठी अनाज पनि लिएर आउँछन्। उनीहरूको त धेरै हुन्छ। अलिअलि गरेर धेरै भइहाल्छ। यसतो होइन- तिमीले गरिबहरूलाई दान दिनु छ। गरिबहरूलाई त उनीहरूले दान दिनछन्। तयसो त दुनियाँमा धेरै गरिब छन्। सबै आएर बसे भने त दिमागै खराब गरिदिनछन्। यसो त धेरैले भन्छन्- हामी यज्ञमा समर्पण हुन्छौ। तर समहाल गर्नु परने हुन्छ। यसतो नहोस् जसले यज्ञमा आएर उधुम मचाओस्। यज्ञमा त धेरै पुण्य आत्मा बन्नु छ। धेरै समहाल गर्नु छ। यज्ञको लागि रिगारड राख्नुपरछ। जुन ईश्वरीय यज्ञबाट हामी आफ्नो शरीरको निरवाह गरछौ। यज्ञको पैसा कसैलाई दिनु दलो पाप हो। यो पैसा तिनीहरूको लागि हो, जो कौडीबाट हीरा जस्तो बन्छन्, ईश्वरीय सेवामा छन्, बाँकी गरिब आदिलाई दिनु यो दान पुण्य त जनम्-जनमानतर गर्दै आएका छौ। झर्दै-झर्दै पाप आत्मा नै बन्दै गयो।

तिमी बच्चाहरूले सबैलाई बाबाको परिचय दिनको लागि सानो-सानो गाउँहरूमा पनि प्रदर्शनी गर्दै जाऊ। एक गरिब निसकियो भने पनि राम्रो, यसमा कुनै खर्च त छैन। लक्ष्मी-नारायणले यो राजाई पाए, के खर्च गरे? केही पनि गरेनन्। विश्वको बादशाही पाउनको लागि खर्च त केही पनि गरेनन्। उनीहरू आपसमा कति लड्छन्। गोला बारुद आदिमा कति खर्च गरछन्। यहाँ त खर्चको कुनै कुरा छैन। विना कौडी खर्च सेकेण्डमा विश्वको बादशाही लेऊ। अलफलाई याद गर। बे बादशाही मिलछ नै। बाबा भननुहुन्छ- जति हुन सकछ सच्चा दिलले सच्चा साहेबलाई खुसी बनाऊ, अनि सचखण्डको मालिक बन्छौ। यहाँ झटो चलदैन। याद गर्नु छ। यसतो होइन- हामी त बच्चा हौं नै। याद गर्नमा धेरै मेहनत लाग्छ। कुनै विकरम् गर्यौ भने धेरै घाटा हुन्छ। बृद्धि एकाग्र हुँदैन। बाबा त अनुभवी छन्। बाबाले बताइरहन्छन्। कति बच्चाहरूले आफूलाई धेरै समझदार समझन्छन् तर बाबा भननुहुन्छ- धेरै मेहनत छ। मायाले धेरै विघ्न पारछ। अचछा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमरनिङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमरनिङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

१) आफ्नो यस रुद्र यज्ञको धेरै-धेरै सममान राख्नु छ। यज्ञको वातावरण धेरै शुद्ध, पावरफुल

बनाउनमा सहयोगी बननु छ । प्यारले यसको समहाल गर्नु छ ।

२) आफ्नो पासमा केही पनि लुकाएर राखनु छैन । दिल साफ भएमा लक्ष्य हासिल हुन्छ । यस यज्ञको हरेक कुरा अमूल्य छ, त्यसैले एक कौडी पनि व्यर्थ गुमाउनुहुँदैन । यसको वृद्धिमा सहयोग दिनु छ ।

वरदान:- कारणलाई निवारणमा परिवर्तन गरेर सदा अगाडि बढ्ने समर्थ स्वरूप भव
जज्ञानमारुमा जति अगाडि बढ्छौ, त्यति माया भिन्न-भिन्न रूपबाट परीक्षा लिन आउँछ
किनकि यी परीक्षाहरूनै अगाडि बढाउने साधन हुन् कि गिराउने । तर निवारणको सट्टा
कारण सोचिन्छौ भने समय र शक्ति व्यर्थ जान्छ । कारणको सट्टा निवारण सोच र एक
बाबाको यादको लगनमा मगन रह्यौ भने समर्थ स्वरूप बनेर निरविघ्न हुन्छौ ।

सलोगन:- जसले आफ्नो दृष्टि, वृत्ति र स्मृतिको शक्तिबाट शान्तिको अनुभव गराउँछ, ऊ नै महादानी
हो ।